

af de Kampsignaler, der indvarslede en ny Tid for den akademiske Ungdom i Danmark.

Hans ældste Broder Kresten sad paa den Tid i en af Koldings Sidegader med sin lille Urmagerforretning: en stræbsom Næringsdrivende og lykkelig Familjefader, i hvis Blod der dog var dryppet nogle galdebitre Draaber som en Arv fra Faderens Trængsels-tid. Han havde længe baaret Nag til Tyge, fordi dennes Universitetsophold tog Glansen af hans gamle Lærlingepræmie, der engang havde gjort ham til Familjens store Haab.

Da han nu et Par Gange havde set Broderens Navn i Avisen, kom der en syg Uro over ham som over den tamme And i Gadekæret, naar den højt over sit Hoved hører Trækket af sine frit omstrejfende Slægtninge. Efter et Par søvnløse Nætter bestemte han sig til ogsaa at ville prøve sine Vingers Styrke.

I den lille By var Sindene i de Dage lidenskabeligt optaget af Planerne til en Udvidelse af Kirkegaarden, og en Aften læste man i Avisen en indsendt Artikel om Sagen, undertegnet »Kresten Sørensen, Urmager«. Artiklen vakte Opsigt fordi den ret uforbeholdent kritiserede Borgmesterens og andre fremragende Byraadsmedlemmers Standpunkt. Den hidtil navnløse Indflytter i Snadregaden blev for nogle Dage Byens mest omtalte Person. Folk, som han